ISSN 0132-4462.
№ 6 2013
ЧЕРВЕНЬ

перець

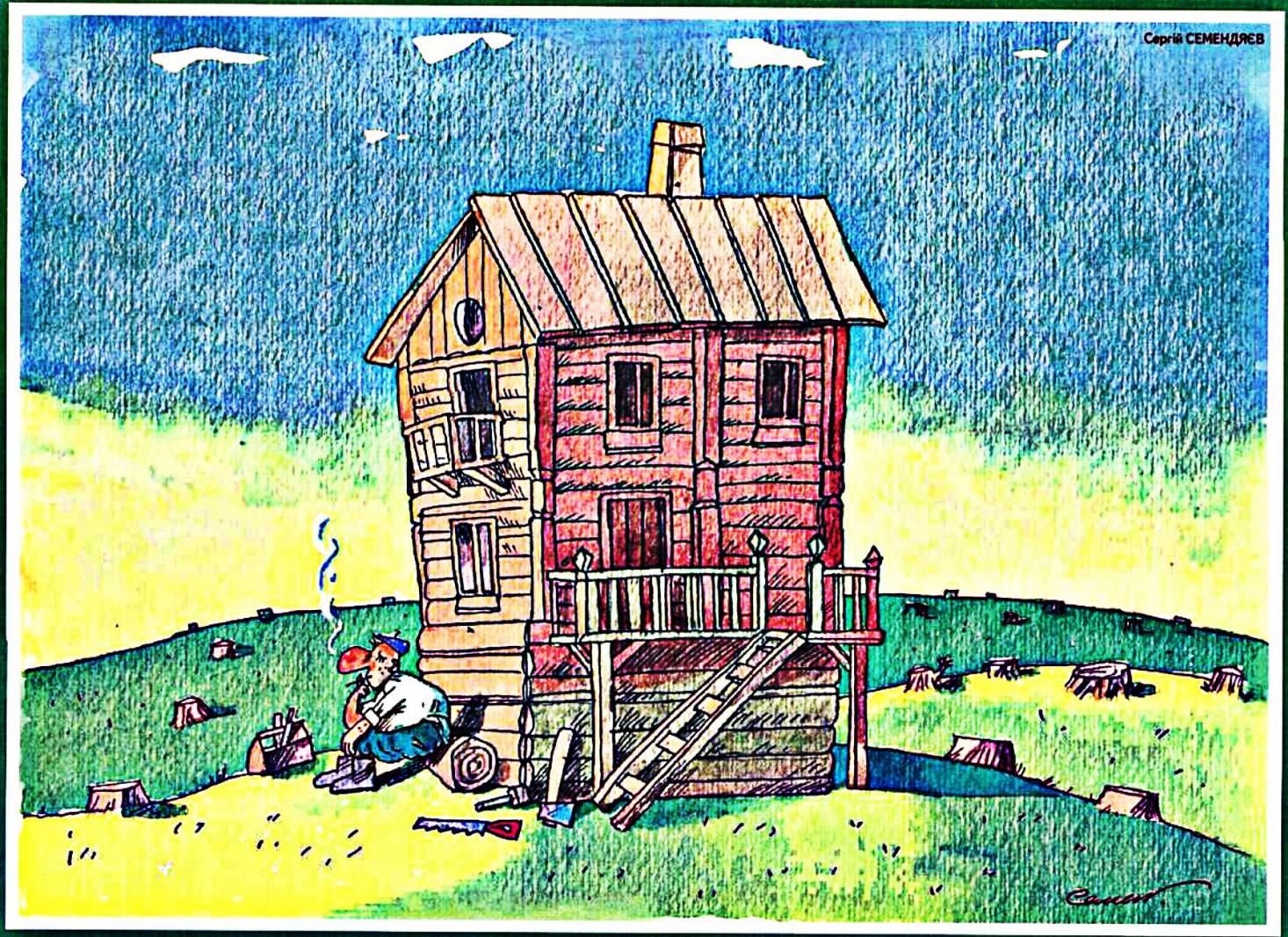

Сатиричні мініАтюри

ФІЛОСОФІЗМ

Іти,
летіти,
рватись до мети
Крізь темні ночі
й ранки променисті!
А хто народжений
лише повзти,
Мабуть, ніколи той
не буде чистим.

ЗА В. ФЕДОРОВИМ

Ти кажеш зраджувати гріх!
Грішити я не намагаюсь,
Та люба, як де я дізнаюсь,
Що ти найкраща з поміж всіх?!

ОЛІГАРХ

Я знову вкотре пояснюю сину
Коди життєві і шифри:
Знай олігарх — це не просто людина.
А людина з великої цифри.

СЕРЕДНІЙ ВІК

Середній вік...
Кидаю на себе погляд...
Середній вік...
І досі не можу втямить:
Ну як вузенька талія
й широкий мій світогляд
Так швидко
помінялися
місцями!?

МІСЦЕВИЙ

Ти хто і звідки?
Я — місцевий...
Наркоз.

ВИРУЧКА

Я краще стороною обійду біду,
І буду жити скромно, ввічливо і тихо...
Для вас завжди я швидко
на виручку прийду,
Звичайно, якщо...
виручка
велика.

ВИБОРИ

Народних депутатів обирали ми не раз
Для того, щоб вони оббирали нас.

Володимир ШИНКАРУК.

м. Житомир.

НА М'ЯСОКОМБІНАТІ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А чого це ковбаса не пахне?
— Запах в іншому цеху виробляють.

НЕ ВИХОДИТЬ

Шоліта значна частина киян збирається загартовувати свій організм і починає обливатися холодною водою. Але через півмісяця-місяць, після планового випробовування водомереж, до будинків знову підключають гарячу воду, і бажання загартовуватися холодною... кудись зникає.

Надіслав
Микола ІВАНЮШЕНКО.
м.Київ.

Олег ГУЦОЛ

Юрій КОСОБУКІН

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО "ПЕРЦЯ" ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО "ПЕРЦЯ"

БІЛЯ ТЕЛЕВІЗОРА, або З САПКОЮ В РУКАХ

На запитання Київського інституту соціології «Де ви будете відпочивати влітку?» – 47 відсотків опитаних жителів України відповіли: «Вдома»; 21 відсоток поскаржилися, що взагалі не мають можливості відпочити; 8 відсотків відпочиватиме на дачі; 4 – у селі, у родичів, і лише 2 відсотки – за кордоном.

БАГАТІЄМО?

Як повідомив міністр доходів і зборів Олександр Клименко, за минулий рік чотири особи в Україні задекларували доходи понад

ІЗ НАРОДНИХ ВУСТ

НА ДІЄТІ

Розмовляють дві кумасі.

— Мені лікар порадив сісти на дієту.

— І шо?

— Я перейшла на олію. Тепер навіть сало на олії смажу!

У СТОМАТОЛОГА

До кабінету заходить дідусь і каже:

— Лікарю, я хочу оці два зуби поміняти.

— Як, місцями?

БАБУСЯ Й МОБІЛКА

На пошті у черзі за пенсією стоїть бабуся і раптом у неї дзвонить мобілка. Старенька розкриває сумку і давай шукати телефон. А він все дзвонить і дзвонить. Бабуся, не знайшовши в сумці мобілки, махнула рукою: «Мабуть, я її вдома забула!»

Надіслала Ольга СТРАШЕНКО. м. Київ.

Сергій ФЕДЬКО

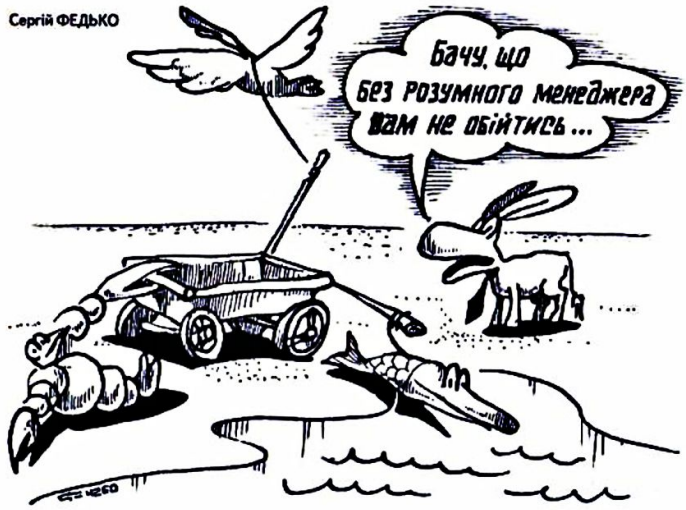

Юрій ОПЕКАН

Олексій КОХАН

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО "ПЕРЦЯ"

1 млрд. гривень. А задекларованих мільйонерів у нас тепер аж три тисячі – це удвічі більше, ніж у 2011 році. З них щонайменше 44 – у Верховній Раді. А неофіційних мільйонерів у парламенті, кажуть, значно більше. Тож які там прийматимуться закони і кого вони захищатимуть?

Питання, як кажуть, риторичне.

ЩЕ МІНУС 204 ТИСЯЧІ

Саме стільки посвідок на постійне проживання в країнах Євросоюзу одержали минулого року українці. За цими показниками ми обійшли такі великі країни, як США, Індія, Китай...

Про це йдеться у щорічному звіті Єврокомісії про притулок та міграцію. І, мабуть, не найгірші українці поїхали з рідної землі шукати кращої долі в далеких світах.

А ДИКАТИ ТРЕБА

Як тільки хто під'їжджає до Макарова, то може безпомилково визначити – тут є птахофабрика. Біда тільки в тому, що ТОВ «Макарівська птахофабрика» є, а очисних споруд в неї немає ніякісіньких. Концентрація двоокису азоту і сірководню в окрузі перевищує допустиму норму у багато разів, що загрожує екологічній безпеці не тільки селища, а й області. А хтось же заплющив очі, підписуючи документи на введення в експлуатацію фабрики без очисних споруд.

Сергій РЯБОКОНЬ

ОГОЛОШЕННЯ

Всім грядкам червоних буряків здати аналіз на цукор.

Самогонний апарат.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Валерій ЧМИРЬОВ

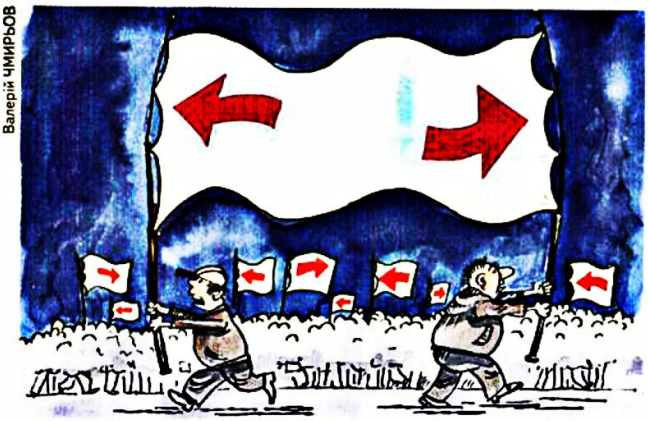

НЕ ТОЙ ХВОСТИК

ГУМОРЕСКА

— Ви стверджуєте, що це п'ятірка? Добре подумали?

— Достеменно п'ятірка. Не четвірка ж?

— Що не трійка, я згодна. Але це таки шість.

— Тут чітко виписана п'ятірка.

— Не знаю, що для вас називається «чітко»... П'яниця спотикається дорогою, а вам, певно, іде чітко. Але, що б ви не казали, — це шість! — професорським тоном резюмувала сувора жіночка.

— Та-а...

— Не будемо сперечатися! А раз шість, то значить, усі подальші ваші розрахунки неправильні. Дивіться. Множимо, ділимо, знову множимо, віднімаємо... виходить зовсім інший результат. Запишемо... Так, тепер далі. Це кома чи крапка?

— Хіба не видно? Звісно, кома, — сказала дівчина.

— А я бачу тут крапку.

— Та придивіться уважніше. Крапка тут навіть не ночувала.

— Здрастє! Не ночувала. Ще й як ночувала! Погляньте, яка вона кругла, а на хвостик і натяку нема.

— Як це нема натяку? А ось вниз гачечок. Це я так пишу, хвостик такий.

— Може, у вас і є хвостик, але тутечки його нема.

— Ви наді мною знущаєтеся, чи що?

— При чому тут це!? Через ваш хвостик, дивіться, які помилки у розрахунках! Таких прорахунків не допустить навіть першокурсник бухгалтерського факультету. А ви ж — головний бухгалтер фірми!

— А я все правильно зробила.

— Ваша безпосередність мене просто зачаровує... Ліпше погляньте на ось цю таблицю.

— Ну, дивлюся.

— І нічогісінько не бачите?

— Ні. Все правильно. Я кілька разів перевіряла і все сходилося.

— У вас сходиться, у мене — ні. Одне слово, в акті перевірки мені буде що писати. Згідно із відповідними інструкціями нашої податкової інспекції фірмі «Афродіта» світить штраф за перекручування звітності, введення в оману податкового інспектора, тобто мене. Яка саме сума вималюється, зараз будемо підра-ахо-ову-ува-ати!

— Але я все правильно роблю. Ви придираєтесь, — посміливішала дівчина.

— І не просіться. Сльозами не проймете. Якщо я не оштрафую вас, то на роботі подумають, що я взяла хабар. А ви його не даєте. Значить, сплачуйте штраф.

Альтернативи не було...

Володимир СУБОТА.
м. Харків.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

ДВОМА РЯДОЧКАМИ

* * *

Не потрібні крила
власникові рила.

* * *

Всі п'яні теревені —
про речі сокровенні.

* * *

Прикмета є така погана:
вночі зустріти б'андюгана.

* * *

Біля корита
завжди земля порита.

Володимир КНИР.
м. Київ.

Вадим СИМИНОГА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Він усе мріє на поїздку до Єгипту наторгувати.

Дрібнички

Покращення життя в країні чиновники завжди починають із себе.

Чим ворог відрізняється від друга? Ворог завжди скаже тобі правду, а друга перед цим треба ще й напоїти.

Табличка на хвіртці дачі: «Стукайте сильніше, собака глухуватий».

Під час перехідного періоду на Буратіно з'явилися опеньки.

Люди діляться на дві групи: на тих, хто не любить депутатів і на самих депутатів.

Чудовий літній день — це коли лагідно світить сонечко, повіває вітерець, хмарки пливуть по небу, пташки щебечуть і у сусіда по дачі... зламалася газонокосилка.

Спека змусила наших дівчат і молодиць одягатися так, що еротичні журнали вже ніхто не купує.

За прогнозами синоптиків цього літа температура буде вищою, ніж узимку.

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

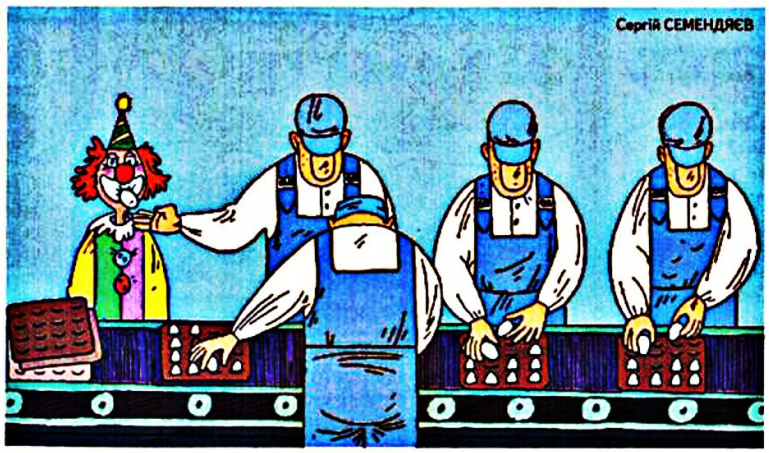

КОРОТКО КАЖУЧИ

Тільки подивлюсь, як живуть наші чиновники, відразу починаю вірити у казку.

Василь ТИТЕЧКО.

м. Мале Вербче на Рівненщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми усі кошти у модернізацію виробництва вкладаємо. І ваша зарплата туди лягла.
— А ваша?

НЕ СТРАШНО

— Оксано... Оце дивлюся на тебе... А ти після пляшки горілки не така вже й страшна.
— Петре, та ти шо!? Це я — твій братан Вован...

ЗАКУСКА

Біля «Горілчаних виробів» стоять двоє. Мимо проходить чоловік.
— Третім будеш? — гукають вони.
Чоловік зупинився:
— А закуска є?
— Є!
— Яка?
— Курятина.
Чоловік погодився. Пішли за магазин, випили.
Третій питає:
— А де ж курятина?
Йому протягують сигарету:
— Ну, на... закурюй...

БАГАТО

Два алкаші із сизими носами знайшли на дорозі сто доларів. Стали думати, що на них купити.
— Давай купимо на долар хліба, а на решту... горілки! — запропонував один.
Другий трохи подумав і каже:
— А навіщо нам стільки хліба.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Коли вранці йдеш у пивбар похмелятися, найскладніше — натягнути на тапочки черевики.

НАПИВСЯ

— Учора, хлопці, був на іменинах. І до чого люди не вміють пити! Там одна свиня так напилася, що на ній скакали. Сам бачив.

Надіслав Василь ПИТВИНЕНКО.
м. Житомир.

ПІДСЛУХАНІ ДІАЛОГИ

– Ти збираєшся одружитися з цією дівчиною, вона що, поділяє твої погляди?

– Та які там у ліжку погляди?!

* * *

– Ні, ти чув? – вона мене бараном обізвала!

– Гм-м, я й сам здивувався: звідки вона тебе знає?

* * *

– Синку, передай, будь ласка, на квиток.

– Тату, нарешті ти знайшовся! Я знав...

– Та ти що, хлопче?! Який я тобі тато?!

– Ну, ви ж сказали: синку.

– Так це ж у переносному значенні. Я ж і мами твоєї не знаю.

– Нічого, я вас познайомлю.

* * *

– Це правда, що, коли лягати спати голодним, снитимуться цигани?

– Правда. На собі переконався.

– А якщо перейсти перед сном, – що тоді?

– Ти знаєш, самі молоді циганки!

* * *

– Ну й смакота той страсбургер, повинен я тобі сказати.

– Ти хотів сказати – гамбургер?

– Ні, чого? Я ж його у Страсбурзі пробував.

* * *

– Ну, ти вже сказала тому своєму, що вагітна?

– Звичайно.

– І що він?

– Зрадів неймовірно. Навіть про ім'я вже подумав. Хоче, щоб по-іноземному.

– І як же пропонує назвати ваше чадо?

– Якщо дівчинка, – то Провокація, якщо хлопчик, – то Шантаж.

* * *

– Скажіть, а це правда, що у вашій поліклініці можна купити будь-яку довідку?

– Ні, що ви! Лише медичну.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

ГУМОРЕСКА

Одному великому чиновнику відомий художник написав для кабінету картину. Щоб її повісити, треба було забити в стіну одного-єдиного цвяха. Чиновник викликає зама:

— Організуйте, щоб повісили картину.

Захвилювався заступник і викликає директора із «загальних питань».

Той викликає начальника з будівництва:

— Треба повісити у шефа картину.

Начальник із будівництва розшукав виконроба:

— Негайно треба повісити картину в кабінеті шефа!

Виконроб завмер від несподіванки, що звалилась на його голову, але викликає завідувача майстерні:

— Зараз же повісити картину!

Завідувач майстерні, потрясаючи кулаками в повітрі, викликає столяра:

— Вмри, а картину зараз же повісить шефові!

Столяр півдня шукав Івана, що займається дрібним ремонтом.

Але виявилось, що його витурили у вимушену відпустку за свій рахунок.

— Відкликати, — надійшла команда від чиновника.

— Відкликати,— сказав директорові із «загальних питань» зам.

— Відкликати, — сказав, гримаючи, начальник із «загальних» начальникові з будівництва.

— Відкликати! — зарепетував начальник із будівництва до виконроба.

КАЛАМБУРИЗМИ

БАЛАКУНИ

У галузях усіх –
умільці та експерти!
Крім орнієї: плуга перти...

ТАКА МОЖЛИВІСТЬ

Замість хутра купувати,
Зможу тільки купу вати...

А ХТО П'Є, ТОМУ НАЛИВАЮТЬ

Ніколи не відсуне
чарки Ваня,
Якщо не платить сам
за чаркування.

Сергій КОВАЛЬ.
м. Чернівці.

— Відкликати! — запінився виконроб до столяра.

— Відкликати, — забігав столяр, — ... але Іван поїхав до батьків в іншу область.

— Послати телеграму!..

І знову все спочатку, зверху донизу і навпаки!

Знову доповідають:

— Потрібно виділити гроші на телеграму.

Чиновник дає вказівку своєму заму, зам своєму і т. д. і т. д.

Дійшла черга до головбуха. Головбух дає вказівку своєму заступникові, заступник своєму помічникові, а помічник доповідає, що не може виділити гроші, бо немає такої статті.

— Виділити спонсорську допомогу комусь із начальства! — дав команду шеф.

І знову все спочатку. Пішло-поїхало!

Допомогу виділили, послали телеграму, викликали Івана.

Той узяв молоток, цвях і вище рівня своєї голови двома ударами увігнав у стіну цвях, повісив чудовий пейзаж художника. Замилувався.

— Спасибі! — подякував чиновник.

— Оформте йому наряд за виконану роботу, — сказав чиновник заму.

— Оформте наряд, — сказав зам своєму замові.

— Оформте... — сказав...

— Оформте... — додав...

— Оформте... оформте... оформте...

І усі родичі шефа при роботі. Ось така картина.

Іван ДОНИЧ.

м. Київ.

◆ У нас державна валюта — гривня, а політична валюта — гречка.

◆ Краще синиця в руках, ніж синець під оком.

◆ Купуємо голоси виборців: тенор 50 гривень, баритон — 75 гривень, бас — 100 гривень.

Іронізми

◆ Мрія здійснилася: учився на кіноактора, а став кінологом.

◆ Доведено, що кожна хвилина життя скорочує його аж на 60 секунд.

◆ Щоб збільшити число абстрактних шедеврів удвічі, достатньо «Чорний квадрат» Малевича розрізати на два трикутники.

◆ Паротяг — на землі, пароплав — на воді, а пародист — у хмарах.

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Микола КАПУСТА

Вінегрет із перцем

Микола КАПУСТА

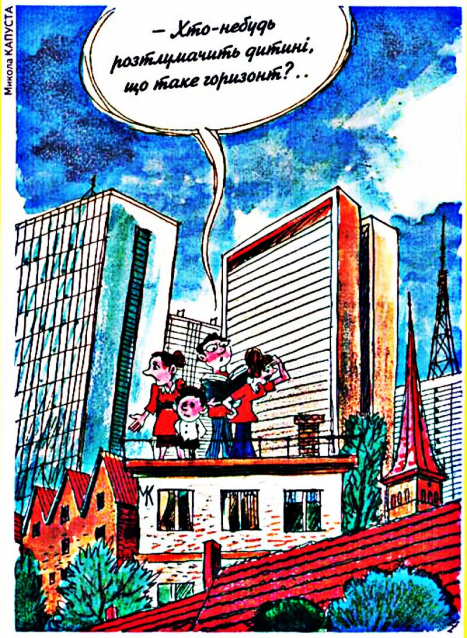

Юрій ОПЕКАН

– Молодий, недавно служить, ще не знає на кого гавкати можна.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Я таки вистежив того вовка! Був би убив, але він зайцем відкупився.

НАРОДНІ УСМІШКИ

КОЛИ БРЕШЕ?

– Як визначити, коли політик бреше.

– Тоді у нього губи ворушаться.

ПОПРАВИЛА

– Ось уже десять років, як ми одружилися і ти, Катерино, у всьому мене поправляєш.

– Не десять, а одинадцять...

ЧУВ

– Чув, куме, Кирило учора міну на городі знайшов?

– Так, добре було чути...

РЕДАКТОРИ

Готується черговий номер газети. Три працівники редакції сидять і ламають собі голови над оголошенням: «Боксер. 2 роки. Шукає наречену».

– Це помилка. Може, йому двадцять два... – каже один.

– А, може, це він два роки шукає? – додає другий.

– Ідіоти! – вигукує третій. – Мова йде про собаку!

Почув і записав Юрій СИРЯК.
м. Полтава.

ПІСЛЯ ШОСТОЇ

Повненька жіночка повісила у себе на холодильнику пам'ятку: «Я не Тм після шостої». А чоловік дописав: «Ранку».

Почула і записала Валентина ВАКЛАН.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Петренко, ти чого там вештаєшся?! Тепер же канікули!

Олег ГУЦОЛ

Валерій КОНОНЕНКО

НАРОДНІ УСМІШКИ

МАЗЬ

– Виявляється, я все літо свого чоловіка натирала не кремом для засмаги, а маззю для лиж.

– Обгорів, мабуть, бідолаха?

– Ні, тільки ступні позадиралися.

НЕ ХВИЛЮЙСЯ

Записка чоловікові: «Володю, забери сьогодні увечері Сашка із дитячого садочка. Не хвилюйся, він сам тебе впізнає».

Почув і записав Андрій ЧАУС.
смт Межова Дніпропетровської області.

ЗАГАЛЬМОВАНИЙ

– Лікарю, нудить, а головне – весь день якийсь я ніби загальмований...

– Воно й не дивно... Ось результат аналізів – у вас у крові гальмівна рідина!

– Ти дивп! А я вранці ще й подумав був у гаражі: «Дивний смак. Невже пиво старе?»

НЕ ПЕРЕПЛУТАЙ

– Сергію, не переплутай каструлі з борщем, – наказує дружина чоловікові. – Ось в цій – собаці...

– Знову ти йому більше м'яса поклала.

– Так він же росте!

БІЛЕТИ

– Так, хто ще не купив білетиків? – виглянув із аудиторії викладач перед початком екзамену.

Почув і записав Володимир ДРОФИН.
смт Нижньогірський, Крим.

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ГАРМАЗА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Дуже коштовні картини: рами – з чистого золота!

Валерій КОНОНЕНКО

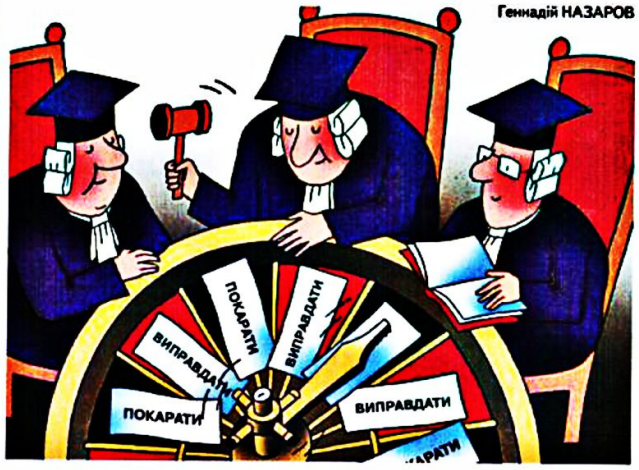

Геннадій НАЗАРОВ

Байки

Позаздрив

Завидющий Кіт начувся
Про фортуну Псову,
Здибав його на майдані
Та й завів розмову:

— Щастить тобі! Ні породи
В тебе, ані дому,
А живеш в такому місці!
Біля гастроному!

Почуваєшся чудово
На білому світі:
Буженину і ковбаси
Нюхаєш щоміті.

— Авжеж! —
Пес на те озвався, —
Приходь у гостини:
Нюхнеш і ти, неборако,
Ковбас, буженини.

Бач, яка тепер настала
Цікава житуха:
Хтось наїдки ті смакує,
А хтось тільки нюха...

Порадниця

— Чого тремтиш так, друже?
Чи не з ляку? —
Пита Сорока, всівшись на гілляку.
— Лиха година Вовка ось несе, —
Озвався Заєць. — Жах мене трясе!
— Лети сюди: безпечно тут,їй-право! —
Йому Сорока скрекнула лукаво.
— Твою пораду слухати дарма,
Хіба забула: в мене ж крил нема.
— Тоді занурся з головою в воду.
— Ой ні, води боюся я від роду.
— А може б, Лис в норі тебе сховав?
— Та вчора й він на мене чатував.
— Ну, то вискакуй на он ту гілляку,
А я візьмусь за того розбишаку! —
Та Заєць нівідкіль не ждав підмоги —
Надію мав лише на власні ноги...
Сорока ж на весь ліс репетувала,
Як то од Вовка Зайця рятувала...

* * *

Порадники такі є серед нас,
Котрі нерідко у сутужний час,
Щоб ниціть власну якось приховати,
Хапаються поради роздавати
Та ще на них, безглуздих і лукавих,
Бач, доброї нажити хочуть слави.

Андрій ФАРІОН.

м. Ніжин.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Олександр **КОНОВАЛЕНКО** *народився 12 квітня 1950 року. За фахом — інженер-механік. Але при «дикому капіталізмі», потрапивши під скорочення кадрів, довелося попрацювати і столяром, і сантехніком, і будівельником, і охоронцем... Та при цьому він ніколи не втрачав почуття гумору. Сьогодні у нашого давнього автора із Херсона вернісаж у «Перці».*

Автошарж.

— Їду відпочивати за кордон. Продублюйте всі ці написи англійською мовою.

УСМІШКИ З КОНВЕРТА

ПЕРЕВІРИВ

Міліціонер зупиняє в зоопарку наркомана:
— Коловся?
— Ні...
— Зараз перевіримо...
— Хто там у клітці сидить? — показує міліціонер на кенгуру.
Наркоман придивляється і каже:
— Заєць... Років так... під сорок-сорок п'ять...

СІМЕЙНЕ ЖИТТЯ

Чоловік зустрів свого знайомого, якого давно не бачив:
— Ну як живеш із дружиною?
— Навіть відра для сміття різні...

Надіслав Ярослав ХОРОШУН. м. Ужгород.

МОЗОК І АЛКОГОЛЬ

— Денисе, ти чув: лікарі кажуть, що сто грамів горілки вбиває сто тисяч клітин мозку. А всього їх у людини чотири мільярди...
— Гм... виходить, що у мене мінус чотири мізки....

НА БАЗАРІ

На базарі продавщиця торгує мороженою рибою. Підходить бабуся:
— Доню, у тебе риба свіжа?
— Свіжа...
— А чому така крива?
— Бо на повороті впіймали.

ОСТОРОГА

Чоловік приходить додому після медобстеження.
— Ну що сказав лікар? — занепокоєно питає дружина.
— Та сказав, що з моєю хворобою можна сто років прожити.
— То ж дивися, — остерігає жінка, — аби він не взявся тебе вилікувати!

Надіслав Михайло СЕРЕДА. м. Суми.

Вадим СИМИНОГА

Словничок жартівничок

СУМЧАТИЙ – *володар чималенької суми.*

ЗВАЛИЩЕ – *запрошення на гостини.*

ГУМАНОЇД – *гуманіст.*

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Анатолій ГАЙНО

Як Іван Сергійович заблукав

Бувальщина

Якось до редакції нашої «Вечірки» зайшов усміхнений знайомий учитель літератури Степан Ількович і поділився зі мною такою історією.

При вивченні творчості російського письменника Івана Тургенєва, він викликав шестикласника Петрика, щоб той переказав «Бежин луг». Петрик був дотепним, спостережливим і надзвичайно жвавим. Але не завжди належно готувався до уроків.

Хлопчина підвівся не дуже охоче. З усього було видно, що в підручник він не заглядав. Але... Постоявши кілька хвилин, піднесено почав:

– Іван Сергійович... це, безперечно, великий письменник, учитель і... мисливець. Його всі знають і шанують... І я теж... Якось мій батько розповідав, а йому – його батько, що колись Тургенєв пішки з Житомира ходив... тоді ж автобусів ще не було. Це зараз Степан Ількович їздить до нас у школу на власному «Москвичі»... Так ось... у вихідні Іван Сергійович любив відпочити на лоні прекрасної природи. Одного разу, ходячи лісом, заблукав.

Клас майже весь пирхав – тамуючи сміх, а Петрик, незважаючи ні на що, продовжував:

– Ходив він, ходив, а потім почав бігати (клас вибухнув реготом). Ось тому і дав великий письменник Іван Тургенєв назву своєму оповіданню «Бежин луг», описавши, не шкодуючи фарб, наші славні поліські луки... На щастя, під вечір письменник натрапив на сільських хлопчаків, яких дуже любив... Ті хлопці пасли коней. А серед них був і мій дідусь Максим. Ви пильніше придивіться до малюнка (Петрик узяв підручник і розгорнув його на оповіданні Тургенєва) – ото він у білій сорочці, розкуйовджений такий, біля самого вогнища. Оце й усе, – полегшено зітхнув Петрик, розводячи руками.

... Як розповів мені потім Степан Ількович, він без вагань поставив Петрику «п'ятірку», зауваживши, що це – за вигадливість. А й справді, чому б і ні. Можливо, з того хлопчини справжній письменник вийде.

Віктор ВАСИЛЬЧУК.
м. Коростень Житомирської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Дід валізу доларів приніс. Каже, знайшов.
– Гроші оприбуткувати, а діда – до психіатра.

Сергій ФЕДЬКО

Андрій САЄНКО

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Говорить Аліса СІДАШ (п'ять років)

Аліса грається з чотирирічним сусідським хлопчиком Дмитриком:

– Будемо гратися в дочки-матері! Я буду мамою з дочкою, а ти – татом із машиною.

* * *

Матуся зашила свіжу дірку на сукні. Аліса уважно зітхнула:

– Ех, мамо, що ти наробила?! Ця дірочка була для краси...

Записала Інна СІДАШ.

Плигнув зелений коник із травинки на травинку – ой зелено, ой гарно як навколо. Плигнув – на високу билинку сів. А з билинки далі видно. А трава он проти сонечка вилискує і хвилюється. Он які хвильки вітерець по траві жене: «Ну я прямо в ті хвильки пірну», – думає зелений коник.

Та плиг! – на зелену хвильку лискучу сів. Вона його ж гойдає, гойдає, а він плиг! – та й на іншу сів. Ще гойдливішу. Гойдь-гойдь! Усе вгору та вниз, угору та вниз. Коник зелений плигнув далі – аж на щось тверде попав. Сюди – круть, туди – верть, на всі боки роздивляється.

– І що воно таке? – сам себе питає вголос.

– Як що? Підкова. Моя підкова. Торік загубив.

Глянув зелений коник, а перед ним ціла гора стоїть на чотирьох ногах, ще й головою махає.

– Хто ти такий? – питає його зелений.

– Коник.

– Ні, я – коник.

– І ти коник, і я коник. Тільки ти зелений, а я гнідий.

– А чого ж я маленький, а ти — як гора?

– Бо ти живеш у траві, а я в конюшні.

– Так і ти ж прийшов у траву.

– Це я попастися прийшов.

– А що, ти траву їси?

– Атож.

– А мене не з'їси?

– Ні-і-і... я чемний.

КОНИК КОНИКОВІ БРАТ

КАЗКА

Живини не вживаю. Мені трава зелена – найдобріша.

– А що ж оце таке, на чому я сиджу?

– Підкова.

– А її коні їдять?

– Ні, носять.

– На спині?

– Ой який ти, не збагнеш... На нозі. Коли настає зима, ти ховаєшся десь у дупло, а ми мусимо й по холоду ходити. Щось возити. А надворі слизько, наші копита ковзають...

– Які копита?

– А глянь мені на ногу. В тебе на нозі пружинка – щоб легше плигати, а в мене – рогове копито, щоб твердіше стояти. А щоб ми не ковзалися на льоду й не падали, то господар до того копита прибиває підкову.

– О-о-о, ця підкова така тверда.

– Бо залізна.

– Я тільки сиджу на ній, і то тверда. А тобі на ногах... А як на щось живе наступиш?

– А взимку все живе спить. Це тільки ми та люди товчемося. А на літо господар мені підкови знімає. Так що не бійся!..

– Та я й не...

– І маєш знати, зелений конику, ми: гніді, ворони, сірі коні – дуже обережні й добрі. Чи вдень, чи вночі, знай кінь ніколи не наступить на луках ні на пташку, ні на ящірку, ні на коника. Така вже вдача...

– Виходить коник коникові брат?

– Аякже. Неодмінно. А люди ще кажуть: хто знайде підкову, той щасливий. Ось і ти...

– Щасливий.

– Плигай мені на спину – покатаю.

Зелений коник плигнув Гнідкові на спину, Гнідко побіг кружка луками, луками. А зелений коник сидів верхи та Гнідкові й весело гукав:

– Я щасли-и-ивий! Коник коникові брат!

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

На канікулах Перченя з друзями пішло до лісу. На одній із галявин вони побачили незвичайний гриб, у якому жили... А хто там жив, ви дізнаєтеся, розгадавши загадки.

1. У казках він у чоботях,
Він в казках – і без чобіт,
Ви звичайно, здогадались,
Що герой цей славний – ...

2. Не дід, а з бородою,
Не бик, а з рогами,
Не корова, а доїться.

3. Хто спить, а очей не заплющує?

4. Цього Гену кожен знає –
На гармошці добре грає.

5. Дуже товсті ноги маю,
Ледве їх переставляю,
Сам високий я на зріст,
Замість носа в мене хвіст.

6. Вдень сліпа, вночі зряча,
мишей ловить, а не кіт.

7. Хвіст – як ниточка,
Само – як калиточка,
А очі – як сім'я.

8. Маленький, сіренький
По гаях літає, уночі співає.

Ви скажете, що усі ці птахи і звірі не можуть жити у грибові. Можуть, бо це не простий гриб, а ... Який — прочитайте у виділеній вертикалі.

Склав П. МИШКО.

Смішинки

НА ПЕРШЕ

Дівчина крутиться перед дзеркалом.

Мати критично оглядає її і каже:

— Доню, ти йдеш на перше побачення, тож маєш підготуватися як слід. Треба, щоб у тебе гарним було все — від макіяжу до білизни.

— Але ж, мамо, при чому тут білизна?! Я ж із ним зустрічаюся тільки перший раз!

— Ну, знаєш, — каже мати, — я у твої роки не була такою песимісткою.

СВАТАННЯ

— Хочу попросити у вас руки вашої дочки, хоча це, звісно, просто формальність.

— Вибачте, але хто вам сказав, що це — формальність?!

— Її гінеколог.

УТОЧНЕННЯ

— Щоразу, коли усміхаєтеся, мені хочеться, щоб ви навідалися до мене.

— Ох, який же ви облесник!

— Та ні, я стоматолог.

ДЛЯ ЧОГО ВОНО

Блондинка складає екзамен на права водія:

— Кермо потрібне для поворотів направо, наліво і на інші боки.

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ЧОРНИЙ ГУМОР

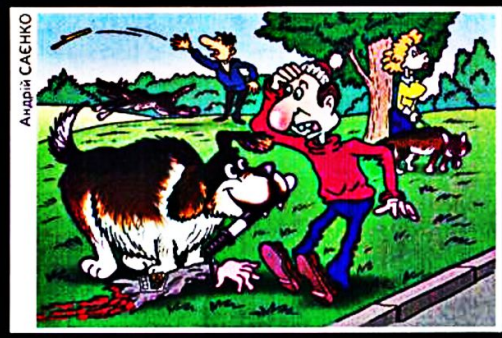

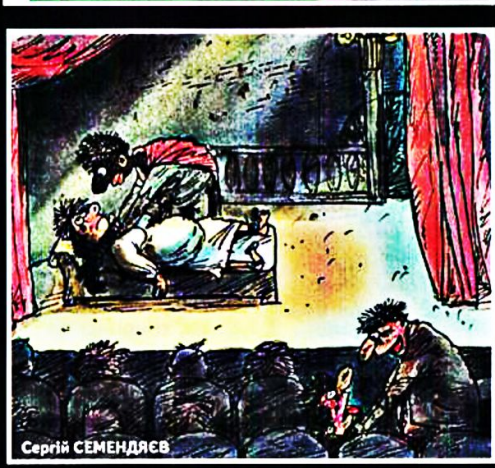

Завдання із "Перця" №4

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

На березі ставка, біля очерету, стоїть стенд із оголошенням: *«Запрошуються бажаючі до ресторанів Франції. Гурмани Парижа»*. Зібралися біля нього наші жаби і захоплено квакають: «Париж! Париж!».

Ось таку карикатуру Валерія Сингаївського було опубліковано у четвертому числі «Перця».

Члени журі у ці спекотні дні не змогли всидіти у своїй штаб-квартирі. Поклали в портфелі листи учасників конкурсу і вирушили до озера. Там, у холодочку під розлогою вербою, вони аж до вечора розкривали конверти і весело сміялися. В очереті кумкали жаби — не всі ж поїхали до Франції.

А найдужче журі сміялося над підписами Ігоря КОВАЛЯ з м. Хорола, що на Полтавщині — *«Поїдемо, жабоньки! Поп'ємо шампанського. Накупуємо французької помади...»*; Віктора ГУКІВА із смт Чемерівці Хмельницької області — *«У квакух животи товсті, а лоби пусті...»* та Анатолія КРИЖОВЛИНА з м. Балти Одеської області — *«Поїхало дурне та й не повернулося з турне.»*

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Анатолія Гайна.

На переможців чекають призи.

Гарного вам відпочинку!

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Я пив пиво і нікому не мішав. А Данило пив пиво і мішав із горілкою. А потім почав співати і мішать усім. Тому ви мене в це діло не мішайте».

(Із пояснення в міліції).

«Я сказав, що Олег прибитий мішком. Тоді він розмахнувся і теж вдарив мене мішком. А я не знав, що в ньому було два гарбузи. От вам і контузія...»

(Із пояснення в суді).

«Я повернув направо, бо там був поворот. А сержант Максимець показує жені знак, що там немає повороту. То куди ж я тоді повернув?»

(Із пояснення автоінспектору).

«Я не сказав міліціонеру своєї фамілії, так як вона отсуствовала на той час в моїй голові. По причині недомагання від льогкого оп'янєнія.

(Із протоколу допиту).

Надіслав **Владислав ХОМЕНКО.**
м.Чернігів.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Кіт. 2. Коза. 3. Заєць. 4. Крокодил. 5. Слон. 6. Сова. 7. Миша. 8. Соловейко.

У виділеній вертикалі: казковий.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 5

П	Е	Р	Е	П	І	Ч	К	А				А		
Е				І		А	Р					Б		
Р			Г	Л	И	В	И					А		
Е				А		У	М					Б		
К	А	П	І	Т	А	Н			У	П	А			
О		А					Б				Г			
Т	И	С	К				А	Н	К	А				
И		І	С				Л		А	Л				
П	О	К	А	З				І	М	Л	А			
О	М	А	Н			У	С	Т	И	М				
Л			Т	Р	А	С	Т			А				
Е			И		И		И			Г				
			П		В		К			А				
К	А	Т	А	М	А	Р	А	Н						

Іноземний гумор

Момо КАПОР

НА ВУЛИЦІ

Дивний ми народ!

Ніде не говориться стільки, як у нас, про зовнішній вигляд інших... Наряджаєтесь і виходите на вечірню прогулянку, не підозрюючи, що на вас очікує, і ось — стрічає вас знайомий! Не каже вам навіть «добрий вечір», не питає, як ся маєте, — одразу ж оцінює вас. Якщо, може, вам чомусь додався якийсь там кілограм-другий, розпачливо, здіймає руки, прицокує язиком і вигукує на все горло: «Ух! Який же ти товстий! Глянь-но, на що схожий став?» І, не підозрюючи, що ввергнув вас у найглибший відчай, іде собі далі, одразу ж і забувши про вас.

Біжите просто на вагу. І з наступного ранку перестаєте їсти. День при дні худнете, і починаєте жити в очікуванні нової зустрічі з ним.

І ось цей день настає. Прогулюєтеся, тоненькі, як лезо бритви,— аж тут і він! Цього разу не розмахує руками, не прицокує язиком, а зирить на вас із підозрою, ніби на заразного, і, страшенно серйозний, хитає головою: «Що з тобою? Чого ти так схуд? Не завадило б тобі сходити до лікаря...» Ну звичайно ж, він сумнівається, що ви хворі на найгірше...

Ноги ваші підкошуються. Повертаєтеся додому і маніакально їсте до наступної зустрічі, коли він знову скаже, що ви розтовстіли.

Власне, ніхто ніколи не каже, що маєте вигляд саме такий як треба! Ви все якийсь не зовсім нормальний.

Чому це вони так? Тому що люблять нас і занепокоєні нашим зовнішнім виглядом, чи тому, що хочуть нас уколоти, бо злі і заздрісні? Чи просто, не маючи іншої роботи, переймаються чужим виглядом, говорять, аби-що щось говорити? Хіба хтось годен людям потрафити?!

І все-таки: у дальніх краях, серед незнайомих, ввічливих людей нам починає бракувати нав'язливої, іноді нестерпної опіки наших співвітчизників. Крокуємо, непримітні в людській юрмі, зі щемкою надією, що нас зупинить якийсь знайомий і, розмахуючи руками та прицокуючи язиком, скаже, що ми страшенно товсті! Хочемо тоді побути трохи самими собою...

Переклад із сербської.

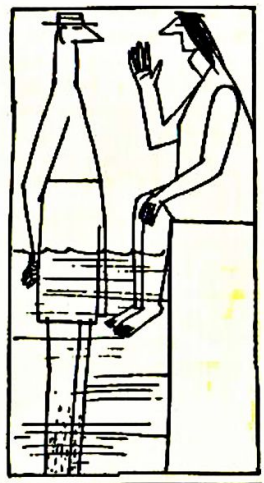

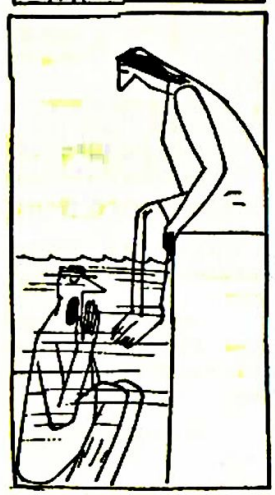

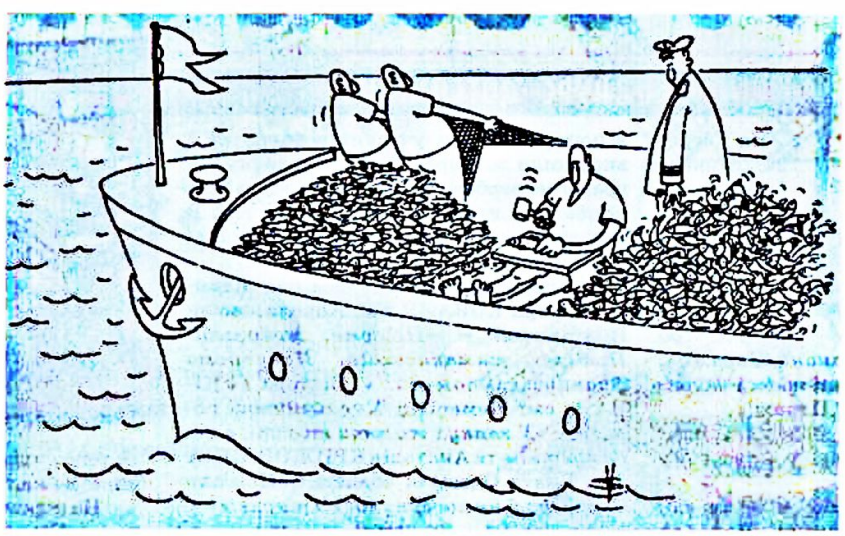

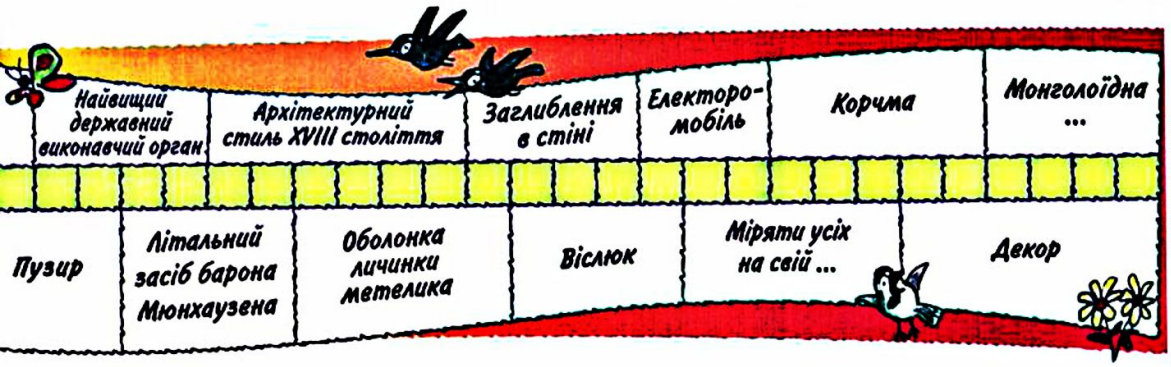

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

Інтерсмішинки

ОТ І ДОБРЕ

Поліцай штрафує водія за перевищення швидкості.

– Я, сержанте, – каже водій, – дуже добре знайомий із вашим шерифом.

– Чудово, сер! Тоді ви з приємністю доповісте йому, як добросовісно я справляю свої обов'язки!

КРАЩИЙ ВАРІАНТ

Двадцятирічний Генрі прибуває пізненько додому з окружного міста і, зітхнувши, каже матері:

– Хочу нарешті признатися тобі, мамо: я женився на танцівниці вар'єте.

– Боже мій! – простогнала мати. – Ти мене просто приголомшив! Ти мене просто вбив!

– Заспокойся. Могло бути й гірше: на ній хотів женитися тато.

НЕВЧЕННЯ — ТЬМА!

– Пане поліцаю, у мене гаманець украли! Злодій побіг он туди!

– Він має якісь особливі прикмети?

– Так. Ноги в нього дуже криві.

– Якої форми: як літера ікс чи ігрек?

– Не знаю, пане поліцаю, я неграмотний.

ВИХІД ЗІ СТАНОВИЩА

Ернест проводжає Джейн додому і питає:

– А чи не запросиш мене до себе на чашечку кави?

– О, я ніколи не запрошую чоловіків додому при першій зустрічі.

– Тоді давай зробимо так, щоб ця зустріч була не першою, а останньою.

ЗАСПОКОЇЛА

– Панночко, хочу вас попередити, що я не здаю кімнат самітним.

– Не непокойтеся, мадам: я ніколи не буваю сама.

БОДАЙ ОДИН

– Значить, вас звинувачують, що о другій годині ночі ви на весь голос співали на вулиці?

– Саме так, ваша честь.

Суддя якийсь час задумливо дивиться на обвинуваченого і врешті рішуче відрубує:

– Думаю, що цього громадянина треба виправдати. Мене радує, що іще може знайтися бодай одна людина, якій співається у ці собачі часи.

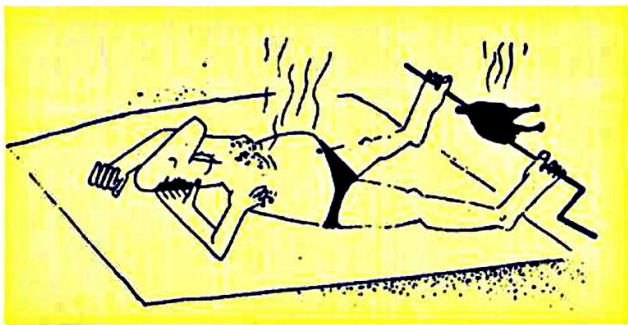

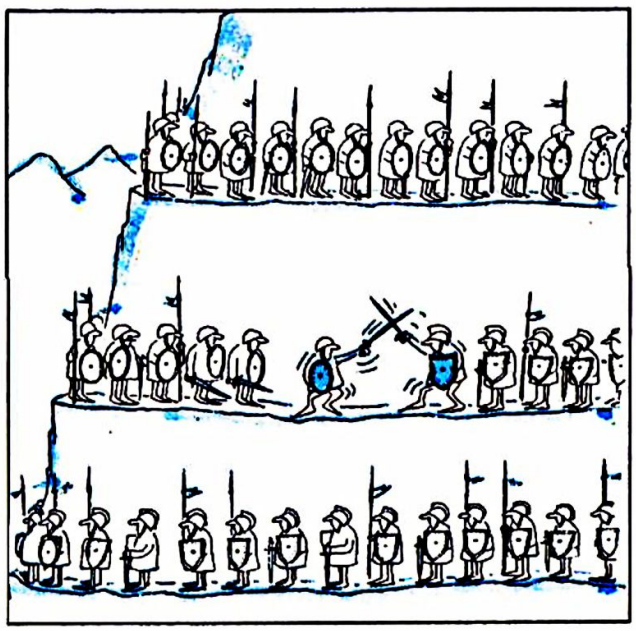

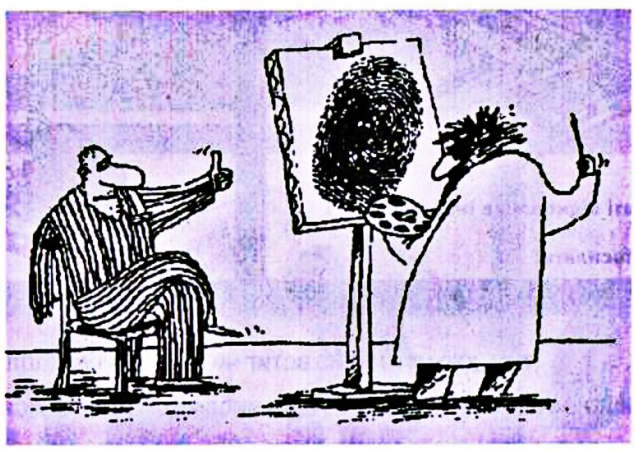

ПЕРЕЦЬ № 6 (1646)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 13.06.2013. Підписано до друку 26.06.2013. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 7390 прим. Зам. 0110306. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Валерій ЧМИРЬОВ

— Недаремно я з дитинства ненавиджу морозиво!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Знов якась вовча зграя бенкетувала...

Василь ФЬЛЬОРКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

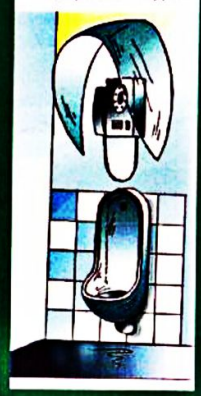

Сергій РЯБОКОНЬ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Це підприємство нарешті відновлене інвесторами, і дає непогані прибутки...
— Значить, пора пацанів посилати!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чекаєте в кафе «Оаза»? Ні, зараз не можу... Я в Сахарі... Пустелі...

4 820012 960675 06

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!